

3 Respingerea Domnului Isus - consecințe

„Iar El, răspunzând, le-a spus:
„Pentru că vouă vă este dat să cunoașteți tainele
Împărăției cerurilor, dar lor nu le este dat.”
Matei 13.11

3.1 O întrerupere a „programului profetic”

Am văzut, că multe profeții s-au împlinit *literalmente* înaintea ochilor poporului. Nici un israelit temător de Dumnezeu nu se putea îndoi de aceasta, cel care cunoștea scrierile profetice. Dacă noi însoțim pe Domnul Isus pe drumul Său mai departe, începând cu evanghelia după Matei capitolul 13 vedem unele lucruri care nu au fost profetite în felul acesta în Vechiul Testament. În loc să se preocupe cu recolta în Israel, Domnul Isus a început din *nou* să semene și a prezentat ucenicilor Săi Împărăția cerurilor într-o formă *tainică*, deci într-o formă care nu a fost revelată mai înainte, și le-a explicat-o.¹ Într-adevăr era clar profetit, că Mesia va fi lepădat și la sfârșit „nu va avea nimic” și El va fi „socotit ca nimic” (Daniel 9.26; Isaia 55.3; vezi și Isaia 49; 52). Însă ceea ce Domnul Isus a vestit acum ucenicilor Săi în Matei 13 (versetul 11), era o *taină*, care în Vechiul Testament nu a fost vestită. Mai târziu, după moartea Sa, învierea Sa și înălțarea Sa la cer, El a revelat apostolului Pavel și alte taine.²

3.2 Respingerea lui Mesia (Matei 12)

Prin acțiunea Sa și prin minunile, pe care Domnul Isus le-a făcut în popor, El S-a dovedit a fi Mesia Cel adevărat. Însă bătrânii, cărturarii, fariseii și mulțimea poporului iudeu nu L-au recunoscut ca Mesia. În final respingerea Domnului a atins punctul culminant cu afirmația fariseilor, că El ar face minunile și semnele nu prin puterea Duhului, ci El alungă demonii cu ajutorul căpeteniei demonilor (Matei 11; 12). Această blasfemie era așa de gravă, că Domnul Isus a replicat, că orice păcat va fi iertat, dar această batjocorire a Duhului Sfânt nu va fi iertată. Niciodată mai înainte în istoria omenirii Duhul Sfânt nu S-a manifestat așa de clar și unic în felul lui ca acum, căci minunile, pe care Domnul Isus le-a făcut, le-a făcut în puterea Duhului Sfânt. Niciodată mai înainte nu a fost un om pe pământ, care a trăit spre bucuria lui Dumnezeu așa fel ca Domnul Isus, care nu a cunoscut păcat, nu a făcut păcat și în El nu a fost păcat (2 Corinteni 5.21; 1 Petru 2.22; 1 Ioan 3.5).³

---

¹ Însă aceasta nu înseamnă că Vechiul Testament nu lasă să se întrevadă evoluția, așa cum ea devine clară în Noul Testament. Aceasta o arată nu numai locurile citate din Isaia 61.1,2 în legătură cu Luca 4.6-20 (vezi § 2.3.1), ci aceasta o dovedește și o cercetare exactă de exemplu a locurilor din Psalmul 110.1; Daniel 7.9; 8.13-23; 9.24-27; 11.35-45; Osea 3.4,5; 5.15; Amos 9.9-11 în legătură cu Faptele Apostolilor 15.13-18 și Zaharia 11.12-17. În această carte vom reveni la unele din aceste locuri și vom arăta că aceste locuri lasă spațiu pentru partea tainică a Împărăției cerurilor.

² Când Noul Testament vorbește despre o taină, atunci aceasta nu este ceva mistic, în care numai anumite persoane sunt inițiate, sau ceva greu de înțeles, ci (probabil cu o singură excepție în Apocalipsa 10) un adevăr, care nu a fost revelat în Vechiul Testament, ci a fost dezvăluit abia în Noul Testament prin revelare de către Dumnezeu.

³ Din acest motiv în zilele noastre cu greu (dacă într-adevăr) se poate face cineva vinovat de această blasfemie.

3.3 Începutul unei lucrări noi (Matei 13)

3.3.1 Domnul Isus părăsește „casa” (Matei 13.1-3)

1 Și, în ziua aceea, Isus a ieșit din casă și ședea lângă mare. 2 Și s-au adunat la El mari mulțimi, încât El, intrând în corabie, S-a așezat; și toată mulțimea stătea pe țărm. 3 Și le-a vorbit multe în parabole, spunând: „Iată, semănătorul a ieșit să semene.” (Matei 13.1-3)

Deoarece fariseii și cărturarii, care pe baza cunoștințelor lor din Scriptură ar fi trebuit să recunoască pe Isus va Mesia, însă L-au respins, Domnul Isus a părăsit „casa”, așa cum ne spune Matei 13.1, și S-a așezat lângă „mare”. „Casa” și „marea” au același înțeles simbolic ca în cărțile profetice. Această interpretare se potrivește pe deplin cu contextul de ansamblu al acestor capitole. „Casa” este locul unde Domnul dorește să locuiască și să Se simtă acasă⁴, și prin urmare deseori se referă la „casa lui Israel” (Matei 23.38; Faptele Apostolilor 2.36; 7.42; Evrei 8.8; vezi și unele locuri din cărțile profetice). Vedem aici, că după această respingere ordinară Domnul Isus părăsește „casa Israel” și Se îndreaptă spre națiuni, care aici sunt prezentate simbolic prin „mare”. Apa, lacul sau marea sunt imagini pentru popoarele mari (Apocalipsa 17.1; Isaia 17.12). Prin faptul că Domnul Isus se îndreaptă spre mulțimea poporului (Matei 13.2,3), El intenționa să înceapă o *lucrare nouă*, chiar dacă ea a avut începutul în Israel. Până în momentul acesta se spunea: „Nu mergeți pe vreo cale a națiunilor ... ci mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 10.5,6). Aici stăm înaintea unei întoarceri sau a unei lucrări noi, care este inițiată prin parabola semănătorului (Matei 13.3-23). În subcapitolul care urmează vom examina unele caracteristici, care arată că Domnul Isus a introdus aici o lucrare *nouă* sau o formă intermediară a Împărăției.

3.3.2 Alte aspecte ale acestei lucrări noi (Matei 13.3-35)

Am văzut tocmai, că Domnul Isus a părăsit „casa Israel”, ca să Se îndrepte spre națiuni. Însă noi găsim și alte caracteristici, care arată spre această *lucrare nouă*:

- Domnul Isus, după ce a fost respins de învățații poporului, introduce o *metodă* cu totul *nouă* pentru a da învățătură: *parabola*. Ucenicii Îl întreabă care este motivul pentru aceasta (Matei 13.10).
- În prima parabolă Domnul Isus arată *un fel nou al lucrării divine*: în loc să privească spre roadele care au fost produse prin Lege și profeți în ogorul sau în via lui Israel (ascultare în împlinirea poruncilor și dăruire față de Dumnezeu), așa cum găsim mereu aceasta la profeții Vechiului Testament (compară cu Psalmul 80.15; Isaia 5; 27; Ieremia 8.13; 12.7 și versetele următoare; Ezechiel 17; 19.10; Osea 10.1) și așa cum devine deosebit de clar din parabola viticultorilor (Matei 21.33 și versetele următoare), El începe acum să semene Cuvântul despre Împărăție, pentru ca prin aceasta să dea naștere la roadă pe un ogor mult mai mare (Matei 13.3-8).

---

⁴ De aceea Domnul Isus în versetul 36 intră „în casă”, pentru ca acolo să explice ucenicilor Săi primele parabole și următoarele despre comoara deosebită a Domnului, căci această explicație nu este destinată pentru public, ci numai pentru ai Săi.

- Domnul Isus lămurește în parabolele care urmează *evoluțiile parțial anormale ale Împărăției*, care dau Împărăției o însemnătate nouă, total neașteptată. Din Împărăția păcii, prezentată de vechii profeți, caracterizată de splendoare exterioară și de putere, nu se vede nimic (vezi locurile din Biblie citate la § 2.1).
- Domnul Isus vestește *revelații noi*, care erau ascunse profeților Vechiului Testament, și vorbește despre „lucruri ascunse de la întemeierea lumii” (Matei 13.35).
- Faptul că Domnul Isus se așează la mare (o imagine a popoarelor) și vorbește mulțimii poporului, precum și expresia foarte generală „când aude *cineva*” (textual: „ori de câte ori *cineva* aude”) (Matei 13.19) arată că acest mesaj *nu se limitează la Israel*.
- Și în cuvintele din Matei 13.11,12 găsim categoric indiciul, că Împărăția cerurilor trebuie să ia o *înfățișare tainică*: „Pentru că vouă vă este dat să cunoașteți *tainele Împărăției cerurilor*, dar lor nu le este dat.” Aceasta va fi evident o Împărăție într-o altă formă, și anume va fi o *înfățișare tainică*, și nu în forma, în care o așteptau iudeii pe baza scrierilor Vechiului Testament (vezi § 2.1).
- În explicarea parabolei despre neghina din ogor (Matei 13.36 și versetele următoare), Domnul explică, că ogorul este *lumea*. Odinioară ogorul lui Dumnezeu era poporul Său Israel (compară cu Isaia 5). Acum Domnul va începe o lucrare nouă, și anume nu pe ogorul lui Israel, ci în toată lumea.

3.4 Cele șase parabole despre Împărăția cerurilor (Matei 13.24-50)

3.4.1 Introducere

Domnul Isus nu a renunțat la Împărăția vestită în Vechiul Testament. Însă această Împărăție a păcii și gloriei momentan nu va putea fi introdusă, deoarece poporul Israel nu era gata să primească pe Mesia al său („Nu vrem ca Acesta să împărătească peste noi”; Luca 19.14). Din acest motiv Domnul a introdus o Împărăție, despre care profeții Vechiului Testament nu au vorbit („... voi rosti lucruri ascunse de la întemeierea lumii”; Matei 13.35). Deci El revelează ucenicilor Lui ceva, pe care ei nu-l puteau ști, chiar dacă studiau intensiv scrierile profetice.

Când Biblia vorbește despre „Împărăția cerurilor” sau „Împărăția lui Dumnezeu”, este totdeauna vorba de „*Regatul cerurilor*” sau „*Regatul lui Dumnezeu*”. Expresia „împărăția cerească”, așa cum o traduce Luther în evanghelia după Matei, este derutantă. Regatul lui Dumnezeu nu are nimic a face cu cerul în sensul că noi după viața noastră aici pe pământ mergem în cer sau că împărăția se află în cer. Împărăția cerurilor este dimpotrivă o împărăție care este condusă din cer. Că ea nu este o împărăție aflată în cer se poate vedea deja din faptul că în Regatul cerurilor sunt fecioare înțelepte și fecioare neînțelepte, robi înțelepți și robi răi, pești buni și pești răi, neghină și grâu; însă în cer nu va fi nici neghină, nici robi răi, nici pești răi și nici fecioare neînțelepte. Împărăția lui Dumnezeu este numită în evanghelia după Matei „Împărăția cerurilor” în mod deosebit ca să arate clar iudeilor – indiferent dacă ei cred sau nu

în Domnul ca Mesia – care așteptau o împărăție *pământească* cu un împărat, că Împărăția va lua mai întâi un alt caracter, decât acela pe care ei îl așteaptă.

În șase parabole succesive Domnul Isus arată ascultătorilor Săi, cum va evolua această Împărăție. În primele trei parabole (despre neghină, despre grăuntele de muștar și despre aluat) El are în vedere *aspectul exterior* al acestei Împărății. În mod corespunzător El spune aceste parabole *înaintea întregii mulțimi a poporului*. În următoarele trei parabole (comoara din ogor, perla, pescuitul) Domnul Isus explică numai ucenicilor Săi *în domeniul privat și ascuns al casei, valoarea lăuntrică* a Împărăției.

3.4.2 Domeniul exterior al Împărăției cerurilor (Matei 13.24-33)

3.4.2.1 Parabola despre neghină și grâu (Matei 13.24-30)

24 Le-a pus înaintea altă parabolă, spunând: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care seamănă sămânță bună în ogorul lui; 25 dar, în timp ce oamenii dormeau, vrăjmașul lui a venit și a semănat neghină printre grâu și a plecat. 26 Iar când a crescut firul și a făcut rod, atunci s-a arătat și neghina. 27 Și robii stăpânului casei au venit și i-au spus: «Domnule, n-ai semănat sămânță bună în ogorul tău? De unde are atunci neghină?» 28 Și el le-a spus: «Un vrăjmaș a făcut aceasta». Și robii i-au spus: «Vrei deci să mergem și să o adunăm?» 29 Dar el a spus: «Nu, ca nu cumva, adunând neghina, să smulgeți și grâul odată cu ea. 30 Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la timpul secerișului, voi spune secerătorilor: culegeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca să fie arsă; iar grâul adunați-l în grânarul meu»“. (Matei 13.24-30)

Domnul Isus arată ascultătorilor Săi, că în Împărăția cerurilor sunt atât lucruri bune cât și lucruri rele și că acestea trebuie să crească împreună până la recoltare; deci această Împărăție, privită în forma ei exterioară, va deveni o amestecătură. Tocmai aceasta este partea tainică sau noul acestei Împărății a cerurilor, căci în Împărăția păcii vestită în Vechiul Testament răul nu va fi tolerat. Aici neghina (= răul) nu trebuie „smulsă”, ci trebuie să crească împreună cu grâul (= binele). Înainte de recoltare evident nu era așa de ușor s-o deosebești la exterior de grâu, și de aceea exista pericolul să se smulgă și grâul (versetul 29).⁵ Din acest fapt, că răul și binele trebuie să crească împreună, vedem că Împărăția cerurilor nu poate fi identică cu Biserica (Adunarea), care constituie trupul lui Hristos, căci în Biserică este valabil principiul din 1 Corinteni 5.13: „Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă”. În timpul actual Împărăția cerurilor corespunde creștinătății și „mărturiei” creștine în general. Pretutindeni unde este recunoscută formal domnia lui Hristos – fie chiar numai în exterior prin apartenența la biserică -, care domnește din cer, se află Împărăția cerurilor, indiferent dacă sunt sau nu sunt persoane născute din nou.

Dar cum au ajuns în Împărăția cerurilor mărturisitorii nenăscuți din nou? Cum au venit „fiii celui rău” (Matei 13.38) în această Împărăție? Un ucenic în această Împărăție se devine în mod deosebit prin botez (vezi Matei 28.19). Această legătură între Împărăția lui Dumnezeu și botez o vedem mai târziu în Faptele Apostolilor: „Dar, când l-a crezut pe Filip, care vestea Evanghelia despre Împărăția lui Dumnezeu și Numele lui Isus Hristos au fost botezați”

---

⁵ Ce urmări îngrozitoare au rezultat din faptul că nu s-a ținut cont de această atenționare, arată de exemplu istoria inchiziției.

(Faptele Apostolilor 8.12). La Simon vrăjitorul (Faptele Apostolilor 8.13 și versetele următoare) s-a constatat pentru prima dată că nu toți care erau botezați aveau cu adevărat viața nouă din Dumnezeu. Petru a zis lui Simon: „Argintul tău să fie împreună cu tine în pierzare” (Faptele Apostolilor 8.20). Cu siguranță Petru nu ar fi spus aceasta, dacă ar fi fost convins că Simon era un ucenic adevărat. Simon s-a așezat într-adevăr în exterior prin botez sub autoritatea lui Hristos, dar el s-a arătat a fi un „fiu al celui rău” (Matei 13.38).

Așa au fost botezați mereu pe parcursul istoriei Bisericii milioane de „morti” spiritual, aceasta înseamnă mărturisitori nenăscuți din nou. Ei au fost și sunt introduși în felul acesta, cel puțin în exterior, în domeniul de influență al creștinismului, respectiv al Împărăției lui Dumnezeu, și se declară formal de partea creștinismului. Dar dacă nu urmează nici o convertire, acești oameni aparțin exclusiv domeniului exterior al Împărăției lui Dumnezeu aici pe pământ. Când un iudeu s-a lăsat atunci botezat pentru Numele Domnului Isus, el schimba poziția lui: înainte stătea „sub Lege”, după convertirea lui „sub har”. El a devenit din iudeu un creștin. Însă botezul nu este dovada unei reale întoarceri la Dumnezeu, ci numai un simbol exterior pentru faptul că un om trece în domeniul de influență al creștinismului și cel puțin formal se supune domniei Domnului în această Împărăție. Că Împărăția cerului a devenit o chestiune eterogenă, aceasta o putem vedea pretutindeni.

Graficul următor arată diferența dintre domeniul interior și cel exterior al Împărăției cerurilor:

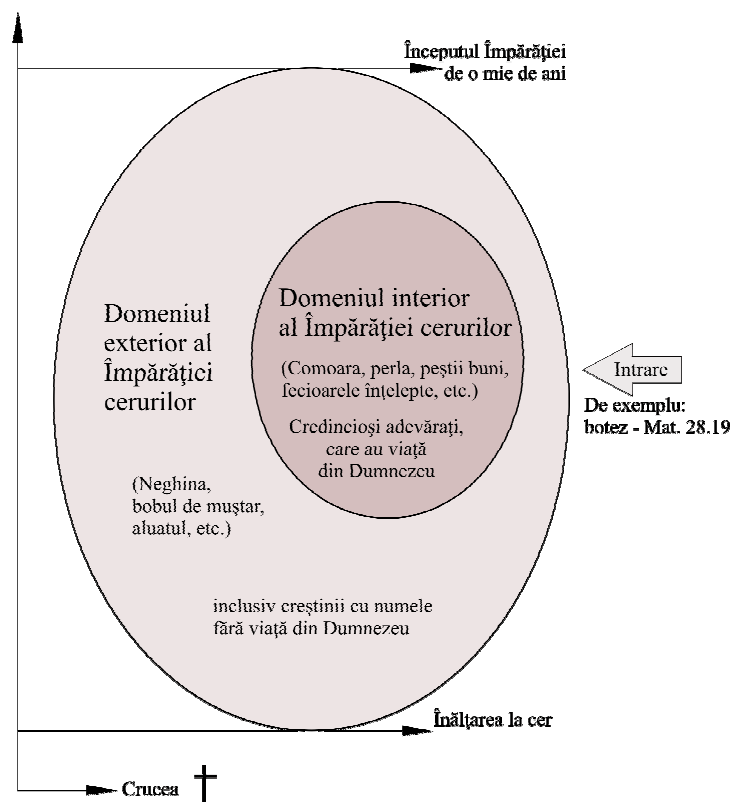

Fig. 1 Timpul „tainei Împărăției cerurilor”

Parabola despre neghină și grâu descrie și explică perioada de timp între prezent – acesta este timpul când Domnul Isus a început să răspândească sămânța – și până la sfârșitul veacului, al

recoltării (Matei 13.36-43). La timpul recoltării Dumnezeu va trimite secerătorii – îngerii, potrivit cu versetul 39 -, care va „lega în snopi” pe cei răi din această Împărăție (Matei 13.30). Aceasta nu este încă pierzarea (= arderea neghinei); nu, „fiii celui rău” trebuie mai întâi *legați în mănunchi*, aceasta înseamnă că „fiii celui rău” se vor prezenta⁶ la sfârșitul veacului „în formă compactă” – în grupe, *înainte* să vină pierzarea peste ei. Din alte locuri din Biblie știm, că Adunarea (Biserica) va fi luată de pe pământ înainte să vină marea decădere. Atunci va veni „omul fărădelegii” și va înșela pe mulți, așa că ei vor crede o minciună. Însă Domnul Isus îl va mistui „cu suflarea gurii Sale” (2 Tesaloniceni 2.7 și versetele următoare). În timp ce secerătorii vor aduna atunci tot răul din Împărăția Fiului Omului și îl va arde și astfel vor pregăti „ziua Domnului” (vezi § 21), cei drepti „vor fi adunați în grânar” și când Domnul va instaura Împărăția Sa în putere și glorie ei „vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor” (Matei 13.43).

Noul Testament diferențiază între *Împărăția Fiului Omului* (Matei 13.41; 16.28) și *Împărăția Tatălui* (Matei 13.43; 26.29). În cadrul Împărăției Fiului Omului este vorba de *domnia Fiului Omului* asupra domeniului *pământesc*. Aici este vorba în primul rând de subordonarea supușilor în Împărăție. În cadrul Împărăției Tatălui este vorba de *domeniul simpatiilor* aceleiași Împărății, așa cum va avea parte în mod deosebit Fiul și împreună cu El mulți fii, pe care El „i-a adus la glorie”⁷ (Evrei 2.10). Acolo domnia este exercitată de Fiul, și împreună cu El fiii. Această parte a Împărăției este pentru ucenicii (Matei 26.29) care în timpul absenței și lepădării Sale au suferit aici pe pământ și în mijlocul multor păcătoși s-au dovedit a fi drepti (Matei 13.43). În timpul Împărăției păcii de o mie de ani toți cei care au parte de întâia înviere vor domni din cer împreună cu Hristos. *Împărăția Tatălui* este prin urmare în mod deosebit partea cerească a Împărăției. (Cu privire la parabola despre neghină și grâu este un răspuns la o întrebare în capitolul § 22.2.)

3.4.2.2 Parabola despre grăuntele de muștar (Matei 13.31-32)

31 Le-a pus înainte altă parabolă, spunând: „Împărăția cerurilor este asemenea unui grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în ogorul lui: 32 el este, în adevăr, mai mic decât toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât verdețurile și se face un copac, astfel încât păsările cerului vin și se cuibăresc în ramurile lui”. (Matei 13.31-32).

După parabola despre neghină și grâu Domnul explică în parabola următoare despre grăuntele de muștar, că Împărăția va începe sub o formă foarte mică – așa de mică ca un grăunte de muștar – și apoi se va dezvolta foarte nenatural spre un copac mare; foarte nenatural, deoarece dintr-un grăunte de muștar în mod normal nu crește un copac mare. Taina se arată de altfel tocmai și în această creștere mare nenaturală, căci potrivit profețiilor Vechiului Testament

---

⁶ Acest timp al recoltării, sfârșitul veacului, în care mai întâi neghina va fi strânsă în formă de mănunchi, probabil a început deja. În nici un timp nu au existat așa de multe secte, partide, comunități religioase, asociații și altele de felul acesta, în care răul s-a grupat, ca în zilele noastre. Aceasta este caracteristic numai pentru timpul zilelor noastre.

⁷ Acest înțeles îl are Împărăția și în așa-numita rugăciune „Tatăl nostru” (Matei 6.9). Căci Domnul a încurajat pe ucenicii Săi în această rugăciune să caute cu privirea spre acest domeniu mai intim al Împărăției.

iudeii nu așteptau o Împărăție mică, care să înceapă mică ca un grăunte de muștar și care apoi să se extindă neproporțional, ci ei așteptau o Împărăție în putere și glorie. Tot așa Împărăția vestită nu trebuia să slujească ca loc de refugiu pentru rău (păsări). Dezvoltarea acestei Împărății ajungând un copac mare nu este nicidecum socotită în sens pozitiv, și tot așa de puțin prezintă aluatul din parabola următoare ceva pozitiv. Aceste două parabole arată – în contrast cu parabolele următoare despre comoara ascunsă în ogor și despre perlă – partea negativă a dezvoltării Împărăției lui Dumnezeu. Potrivit acestei parabole, grăuntele de muștar va crește și va deveni un copac mare, așa că păsările cerului ar putea să-și găsească loc acolo.

În evanghelia după Matei capitolul 13, păsările simbolizează răul, sau pe cel rău. Citim deja în parabola despre semănător că păsările „au mâncat” sămânța căzută lângă drum (Matei 13.4). În explicarea parabolei Domnul descrie aceste păsări în felul următor: „... cel rău vine și răpește ceea ce a fost semănat în inima omului” (Matei 13.19). Și locul din Apocalipsa 18.2 susține această explicație. Acolo se spune despre curva Babilon: „Și a strigat cu glas puternic, spunând: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A devenit locuință a demonilor și închisoare a oricărui duh necurat și închisoare a *oricărei păsări necurate și urâte.*” Cu regret situația actuală din creștinătate confirmă această explicație într-o măsură îngrozitoare. Câte nu se pot găsi sub protecția așa-numitei „biserici”! Domnul Isus indică cu această parabolă dezvoltarea Împărăției și arată că această Împărăție într-adevăr se va extinde foarte mult, că extinderea însă nicidecum nu poate fi văzută numai în sens pozitiv, deoarece în ea se extind și influențe rele. Aceasta o arată mai clar parabola următoare, unde Domnul explică ucenicilor Săi, cum răul va crește tot mai mult în această Împărăție.⁸

3.4.2.3 Parabola despre aluat (Matei 13.33)

Le-a spus altă parabolă: „Împărăția cerurilor este asemenea unui aluat pe care l-a luat o femeie și l-a ascuns în trei măsurii de făină, până s-a dospit tot.” (Matei 13.33).

Împărăția cerurilor este văzută ca fiind sub responsabilitatea omului.⁹ Dacă parabola despre grăuntele de muștar arată încă dezvoltarea acestei Împărății cu influențe rele *din afară*, în parabola următoare despre aluat Domnul arată cum dușmanul este la lucru și din interior și răul în Împărăția cerurilor se dezvoltă. Taina sau noul în această parabolă este, că ea vorbește despre un proces de descompunere, în timp ce așteptata Împărăție a păcii nu poate fi distrusă din interior, atunci când Hristos va domni vizibil. În Împărăția cerurilor tainică, care va fi caracterizată tocmai de absența Împăratului, dimpotrivă este posibilă o distrugere produsă dinăuntru. Însă aceasta ne arată un punct important: *trebuie* să fie o Împărăție viitoare. Căci în

---

⁸ Unii comentatori văd în mod greșit parabola despre grăuntele de muștar și parabola despre aluat în sens pozitiv, vezi de exemplu R. Hardmeier în cartea sa *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 168.

⁹ Această explicație este susținută și de faptul că Domnul Isus în evanghelia după Matei învață în total zece parabole, care încep cu cuvintele: „Împărăția cerurilor este ...” (Matei 13.24; 13.31; 13.33; 13.44; 13.45; 13.47; 18.23; 20.1; 22.2; 25.1). Numărul zece este în măsură deosebită legat cu omul și responsabilitatea lui; cu omul, deoarece omul are zece degete la mâini și zece degete la picioare, cu care el acționează, respectiv umblă, și cu responsabilitatea lui, deoarece omul – reprezentat prin Israel – a primit cele zece porunci, după care trebuie să trăiască. Omul nu a corespuns acestei responsabilități.

această parabolă se spune că la sfârșitul acestei Împărății va fi „*dospit tot*”. Când dimpotrivă Hristos va da Împărăția Tatălui (1 Corinteni 15.24), Împărăția nu va fi stricată.

Așa cum o femeie amestecă aluatul cu făina, până s-a plămădit totul, tot așa învățătura falsă are o influență distrugătoare în Împărăție și plămădește tot aluatul începând dinăuntru. Afirmatia acestei parabole coincide cu cuvântul apostolului Pavel, pe care l-a spus bătrânilor din Adunarea din Efes: „Eu știu aceasta, că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma; și dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i atragă pe ucenici după ei” (Faptele Apostolilor 20.29,30). În timp ce parabola anterioară relatează că răul vizibil va pătrunde din afară înăuntru, în această parabolă se exprimă că stricăciunea va apărea și dinăuntru. Găsim confirmat aceasta în starea creștinătății din zilele noastre.¹⁰ Deja la începutul creștinismului s-a făcut remarcabil aluatul învățăturii false.¹¹ Vedem aceasta în fiecare epistolă care se ocupă cu evoluția creștinismului (2 Timotei; 2 Petru; Iuda), și chiar și celelalte epistole mărturisesc despre aluatul activ de timpuriu al învățăturilor false.

Primele trei parabole (despre neghină, despre grăuntele de muștar, despre aluat), ne dau informații despre dezvoltarea exterioară a acestei Împărății, următoarele trei parabole (despre comoara din ogor, despre perlă și despre pescuit) ne arată nucleul acestei Împărății.

3.4.3 Domeniul lăuntric al Împărăției (Matei 13.36,44-50)

Era un tablou trist, pe care Domnul l-a prezentat ucenicilor Săi și mulțimii poporului. Când Domnul Isus a intrat în casă și a lăsat afară mulțimea poporului, El nu numai a explicat ucenicilor Săi într-un mediu intim și personal (în casă) parabola despre neghină și grâu, ci El le-a făcut cunoscut alte trei parabole, în care El le-a revelat adevăratul nucleu și adevărata valoare a acestei Împărății: „Apoi, dând drumul mulțimilor, El a intrat în casă” (Matei 13.36). Împărăția cerurilor nu consta numai din domeniul exterior, care se afla într-o stare deplorabilă, ci și dintr-un domeniu interior prețios și deosebit de frumos.

3.4.3.1 Parabola despre comoara ascunsă în ogor

Împărăția cerurilor este asemenea unei comori ascunse în ogor, pe care un om, gășind-o, a ascuns-o; și, de bucuria ei, merge și vinde tot ce are și cumpără ogorul acela” (Matei 13.44).

---

¹⁰ Unii comentatori văd în aluat puterea de pătrundere a Evangheliei, care s-ar răspândi în toată lumea. Însă faptul că aluatul este fără nici o excepție o imagine a răului (vezi Matei 16.11,12; Marcu 8.15; Luca 12.1; 1 Corinteni 5.6-8; Galateni 5.9), nu permite nicidecum o astfel de interpretare. Desigur noi nu nesocotim, că realmente creștinismul s-a răspândit mult prin puterea Evangheliei, însă în evanghelia după Matei capitolul 13 nu este vorba despre aceasta, căci Scriptura învață contrariul. Niciodată aluatul nu se referă la o putere pozitivă.

¹¹ Chiar și ca credincios adevărat noi suntem o parte al acestei creștinătăți stricate și purtăm răspundere pentru aceasta, în măsura în care noi permitem ca răul să intre în Împărăția cerurilor sau să „plămădească” Împărăția începând dinăuntru ei. Noi avem partea noastră la aceasta, că păsările cerului pot găsi loc în Împărăția cerurilor, și stăm mai mult sau mai puțin în pericol să nu măturăm temeinic aluatul învățăturii false.

În parabola despre comoara din ogor, Domnul Isus cumpără acest „ogor”, ca să obțină pentru Sine comoara care era ascunsă în el. Nu ogorul, ci comoara stă pe inima Domnului Isus. Cu regret, poporul Său propriu nu era în starea descrisă de Psalmul 110.3: „În ziua puterii Tale, poporul Tău va fi un dar de bunăvoie”, și astfel Domnul Isus a găsit – aproape ca surpriză sau „întâmplător” – o comoară, după ce poporul Său propriu Israel nu era gata să-L primească ca Mesia. Iudaismul și Israel niciodată nu erau o comoară ascunsă în ogor, nu erau nici o taină a Împărăției; Israel era poporul Lui recunoscut. Domnul nu trebuia să dea nimic ca să-l posede, căci Israel era „al Său”: „A venit la ai Săi (sau: la ale Sale) și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11). Când El va reveni, El va primi pe Israel și va avea lumea (Psalm 8.7-10) și nu va cumpăra lumea, ca să primească pe Israel. Nu, Israel – mai exact spus, rămășița credincioasă din viitor – nu este, contrar părerilor unora,¹² această comoară.

Ca Dumnezeu, Hristos poseda desigur totdeauna lumea, despre care ogorul este aici o imagine a ei (Matei 13.38), dar ca Fiul al Omului El a cumpărat lumea pentru Sine, nu numai comoara. El știa să evalueze, ce era frumusețea morală, care bucura inima lui Dumnezeu, și numai sfinții cerești, aceasta înseamnă, toți aceia care aparțin trupului lui Hristos și sunt formați asemenea chipului Său, pot corespunde, deoarece ei sunt o parte din El (sunt trupul Lui!). Comoara este „poporul pentru Numele Său” (Faptele Apostolilor 15.14), pe care El l-a găsit printre popoare, în ogorul lumii. Este comoara Lui, Biserica Sa, pe care El a iubit-o așa de mult, că se spune categoric despre ea, că Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru ea” (Efeseni 5.25). Sunt „fiii mulți”, pe care El voia să „îi ducă la slavă” și „la Dumnezeu” (Evrei 2.10; 1 Petru 3.18). Pentru ei El a vândut tot ce avea și „S-a golit pe Sine Însuși” și a luat „chip de Rob ... și ... S-a smerit pe Sine ... până la moarte, da, și chiar moarte de cruce” (Filipeni 2.7,8). Mai mult nu putea să dea pentru ogor, ca să aibă perla prețioasă. Cât de prețioși sunt credincioșii timpului de acum pentru Domnul!

Deci taina și ceea ce în Vechiul Testament nu a fost vestit este nu numai că răul se va afla în Împărăție și chiar va trebui tolerat, așa cum am găsit în primele trei parabole, ci înfățișarea tainică a Împărăției va cuprinde și ceva deosebit și unic în felul lui. Aceasta va fi adevărat și de parabola următoare despre perla prețioasă.

3.4.3.2 Parabola despre perla prețioasă (Matei 13.45.46)

*45 Din nou, Împărăția cerurilor este asemenea unui negustor care caută perle frumoase;
46 și, găsind o perlă de mare valoare, a mers și a vândut tot ce avea și a cumpărat-o”
(Matei 13.45,46).*

Parabolei despre comoara ascunsă în țarină îi urmează o altă parabolă, care accentuează valoarea lăuntrică a Împărăției cerurilor. Ea ne arată valoarea credincioșilor din zilele noastre. Despre un asemenea element al Împărăției lui Dumnezeu nu citim nimic în Vechiul Testament. După cât se pare nu ajunge o singură parabolă ca să exprime ceea ce este așa de prețios pentru Domnul. Și în parabola despre perla prețioasă cineva vinde totul, ca să

---

¹² Compară W. MacDonald, *Kommentar zum Neuen Testament*, Dand 1, Bielefeld (Christliche Literaturverbreitung) 1992, pag. 90.

dobândească ceva unic în felul lui: în acest caz o perlă foarte prețioasă. Dar el nu găsește această perlă „la întâmplare” sau „surprinzător” – așa cum ne-am putea gândi la comoara ascunsă în ogor -, ci aici negustorul, un tablou despre Domnul Isus, caută perle frumoase. În parabola anterioară citim numai despre un om, aici este un negustor, care știe foarte bine să prețuiască, ce este adevărata frumusețe.

Unii doresc să vadă în comoară pe Israel și în perlă Biserica. Noi credem că în ambele parabole avem a face cu Biserica (Adunarea), care de fiecare dată este privită dintr-un alt unghi de vedere. În această parabolă accentul se pune pe de o parte pe frumusețea perlei, și pe de altă parte vedem aici mai mult aspectul veșnic al Bisericii, așa cum ea era deja înainte de întemeierea lumii în inima Domnului¹³; în cadrul parabolei despre comoara ascunsă în ogor vedem dimpotrivă pe Domnul în caracterul Său ca Om¹⁴ („... pe care un om, găsind-o, a ascuns-o”; versetul 44), care ca și cum găsește pe neașteptate comoara. Noi nu citim acolo, ca în parabola despre perlă, că omul a căutat cu scop precis.

O altă diferență constă în aceea, că fiecare parabolă scoate în evidență diferitele laturi ale dragostei Domnului Isus. O comoară constituie o unitate în sine însăși, constă însă din mai multe elemente (de exemplu monezi sau bijuterii). Vedem astfel în parabola despre comoara ascunsă în ogor mai mult latura individuală: Hristos „m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20). În parabola despre o perlă foarte prețioasă vedem dimpotrivă mai mult aspectul colectiv: Hristos „a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5.25). Domnul Isus nu numai a dorit ceva prețios pentru Sine Însuși, ceva, a cărui valoare numai El o cunoștea („... care caută perle frumoase”; versetul 45), ci El a dat tot – da, chiar și viața Lui – ce avea („... a vândut tot ce avea; versetul 46), ca să posede această perlă prețioasă, frumoasă. Dacă legăm gândul acesta cu Efeseni 5.25-27, recunoaștem că Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși nu numai pentru Adunare (Biserică), ca să ne salveze din pierzarea veșnică – oricât de mult chiar și numai aceasta ar fi deja un motiv pentru adorare veșnică -, ci El voia „ca să și-o prezinte Lui Însuși glorioasă”. El simte mare bucurie pentru frumusețea ei fără cusur: ea va sta cândva la dreapta Lui „neavând pată sau zbârcitură” ca „plinătatea Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.23), și veșnic va fi „spre lauda gloriei Sale” (Efeseni 1.12). Toți îngerii, toate căpeteniile și autoritățile nu vor înceta să admire înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu, care le este făcută cunoscut prin această „perlă de mare valoare” (Efeseni 3.10). Atunci va veni și timpul când lumea va recunoaște cât de mult Hristos a iubit Biserica (compară cu Ioan 17.22 și versetele următoare).

---

¹³ C. Briem scrie: „Domnul Isus a găsit în Adunarea Sa subiectul căutării Sale – frumusețea morală a concordanței desăvârșite cu gândurile lui Dumnezeu. El „a descoperit” nu numai – când a venit timpul pentru aceasta – această „comoară” în „ogor”, ci El a văzut de asemenea și Adunarea corespunzător planului lui Dumnezeu, și a dorit-o, înainte ca ea să existe. El a văzut-o deja mai înainte, din veșnicie, în frumusețea ei morală și neprihănirea ei, și din veșnicie a dorit s-o aibă” (*Er lehrte sie vieles in Gleichnissen*, Band 1, Hückeswagen (Christliche Schriftenverbreitung) 1999, pag. 265).

¹⁴ Ca Om, din cauză că Domnul Isus ca Dumnezeu desigur știa totul și pentru El nu era nici o „surprindere” – în evanghelia după Ioan citim deseori fraze asemănătoare, cum ar fi: „Isus deci, știind toate” (de exemplu Ioan 18.4). Însă ca Om El a găsit comoara mai mult sau mai puțin pe neașteptate, deoarece El venise să salveze pe Israel.

Parabola despre comoara ascunsă în ogor și parabola despre perla prețioasă ne arată că nucleul Împărăției ar fi mai degrabă o chestiune ascunsă, care trebuia găsită surprinzător sau căutată cu un scop precis. În timpul actual se vede numai un sistem impunător, însă Adunarea lui Dumnezeu, care nu constă din clădiri impozante sau organizații omenești, ci numai din creștini născuți din nou, abia este observată de lume și deseori rămâne ascunsă tot așa cum este comoara ascunsă în ogor și perla.

3.4.3.3 Parabola despre năvod (Matei 13.47-50)

47 Din nou, Împărăția cerurilor este asemenea unui năvod aruncat în mare și care a adunat de toate; 48 din care, când s-a umplut, trăgându-l pe țarm și stând jos, au adunat în vase pe cele bune și au aruncat afară pe cele rele. 49 Așa va fi la sfârșitul veacului: îngerii vor ieși și vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drești; 50 și îi vor arunca în cuptorul de foc: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților“. 51 Isus le-a spus: „Ați înțeles toate acestea?“ Ei-I-au spus: „Da, Doamne“. 52 Și El le-a spus: „De aceea, orice cărturar care a fost făcut ucenic pentru Împărăția cerurilor este asemenea unui stâpân al casei care scoate din comoara lui lucruri noi și vechi“. (Matei 13.47-50)

Și ultima parabolă despre Împărăția cerurilor din evanghelia după Matei capitolul 13 pune centrul de greutate pe *domeniul interior* al Împărăției: peștii buni sunt scoși din năvodul plin, peștii răi dimpotrivă sunt aruncați afară. În parabolele anterioare despre comoară și despre perlă vedem ce a făcut *Domnul Isus* pentru a dobândi ceva prețios; în parabola despre năvod vedem dimpotrivă mai mult misiunea *noastră* de a duce Evanghelia mai departe și ca apoi noi să îngrijim de cei care s-au convertit. Pretutindeni unde noi vestim Evanghelia, este ca și cum noi am arunca năvodul în mare, care este o imagine pentru popoare (vezi § 3.3.1). La „pescuitul” nostru vom prinde fără discuții în același timp și „pești buni” și „pești răi”, aceasta înseamnă oameni care se declară de partea lui Hristos numai în exterior, dar care în realitate nu au viață nouă din Dumnezeu. Însă aceștia vor fi mai târziu „aruncați afară”, și Dumnezeu este Cel care va hotărî aceasta, și nu noi.

În timp ce în parabola despre neghină, unde este vorba de *domeniul exterior* al Împărăției cerurilor, neghina trebuie să crească împreună cu grâul, aici, unde este vorba de *domeniul interior*, citim că trebuie să fie preocupare deosebită pentru peștii buni: fiecare pește bun era luat și sortat în vase. În aceasta constă aici de asemenea taina sau înfățișarea tainică a Împărăției; în Împărăția păcii vestită nu va fi acest mod de sortare a celor buni, căci atunci când făgăduința dată lui Avraam va fi împlinită pe deplin, *toate* națiunile vor fi binecuvântate. Că va exista răul, aceasta va fi o excepție; și aceștia – nu ca aici cei buni – vor fi imediat „sortați”, aceasta înseamnă în fiecare dimineață (Psalm 101.8). În timpul nostru cei buni sunt „sortați” în vase – în privința aceasta ne-am putea gândi la părtașii locale. Acum este timpul în care *din* națiuni este strâns un popor pentru Numele Său (Faptele Apostolilor 15.14).

Începând cu versetul 49 nu ne este dată nici o explicație pentru parabola năvodului, ci aici găsim mai degrabă o paralelă și un contrast. În parabola însăși se vorbește înainte de toate lucrurile, că *pescarii* ar trebui să se preocupe cu peștii *buni*. În versetele 49 și 50 dimpotrivă este descris, că *îngerii* vor sorta pe *cei răi* – aceasta nu este o taină, căci aceasta a fost vestit deja în Vechiul Testament (compară cu Psalmul 1). În versetele 47 și 48 este vorba de epoca

actuală a *timpului de har*, în versetele 49 și 50 dimpotrivă, este vorba de *sfârșitul veacului*. Cu toate aceste contraste vedem aici totodată o paralelă, pe care Domnul Isus o prezintă: îngerii se vor ocupa în *timpul din urmă* cu răul; ucenicii în epoca harului vor face slujba lor față de cei buni de asemenea într-un timp din urmă sau cel puțin cu privire la sfârșitul acestei epoci de har (1 Ioan 2.18; 2 Timotei 3.1), și anume atunci când năvodul va fi plin. Dacă am studia mai amănunțit parabola despre neghină și grâu și explicația din același capitol, am putea vedea că Domnul procedează în mod asemănător. (Cu privire la parabola năvodului este o tratare detaliată a unei întrebări în § 22.3).

3.5 Rezumat

Desigur în aceste parabole sunt și alte detalii, care ar putea fi studiate, dar vrem să arătăm numai o linie, pentru ca să primim o imagine interdependentă. Reluăm încă o dată punctele esențiale:

- Israel avea așteptări și făgăduințe foarte precise, care sunt „fără părere de rău” (Romani 11.29) și dintre care o mare parte s-au împlinit literalmente. Alte făgăduințe așteaptă încă împlinirea lor.
- Totul începe să se îplinească, așa cum era prevăzut: Mesia cel anunțat este născut, crește și începe lucrarea Sa.
- Mesia este respins de majoritatea poporului Israel (Matei 11). Și conducătorii poporului Îl resping, și anume într-un mod deosebit de grav: cu o blasfemie a Duhului Sfânt, care nu poate fi iertată (Matei 12).
- Domnul Isus începe după aceea să vestească Împărăția cerurilor într-o formă ascunsă respectiv într-o taină – începe o lucrare nouă.
- El explică ucenicilor Săi și mulțimii poporului trei parabole, despre felul cum se va dezvolta Împărăția vizibil în exterior. Acest domeniu este astăzi identic cu „casa mare” a creștinătății din 2 Timotei 2.20 cu mulți creștini de nume.
- În domeniul familiar al casei El explică numai ucenicilor Săi, că Împărăția cerurilor are și un domeniu interior foarte de preț și că El îi va trimite la națiuni, pentru ca ei să arunce năvoadele și după aceea să adune peștii buni în vase. Acest domeniu este astăzi identic cu trupul lui Hristos, căruia îi aparțin toți credincioșii adevărați din timpul harului. Abia la sfârșitul veacului îngerii se vor ocupa cu peștii răi.

În locul acesta pentru a fi complet vrem să ne referim la alte patru parabole despre Împărăția cerurilor, pe care le găsim în evanghelia după Matei. În parabola despre împăratul care a vrut să se socotească cu robii săi (Matei 18.23 și versetele următoare) și în parabola despre stăpânul casei care a ieșit dis-de-diminează ca să angajeze lucrători pentru via sa (Matei 20.1 și versetele următoare), aflăm mai mult despre caracterul și comportarea unui ucenic în

Împărăția cerurilor în forma ei tainică. În parabola despre împăratul care face nuntă fiului său (Matei 22.2 și versetele următoare), și în parabola despre cele zece fecioare (Matei 25.1 și versetele următoare) învățăm mai mult de ce Împărăția cerurilor a devenit necesară și cum se va dezvolta ea după aceea până la venirea Domnului. Prin aceasta cercul se închide iarăși, căci și primele șase parabole descriu atât dezvoltarea lăuntrică cât și cea exterioară. Într-adevăr la ultima parabolă se adaugă un punct esențial, că ucenicii în această tainică Împărăție a cerurilor permanent trebuie să aștepte pe Mire; așteptarea venirii Mirelui este de fapt conținutul speranței creștine.

3.6 Pregătirea ucenicilor pentru nou

Vedem deci că unele lucruri au evoluat altfel decât au gândit ucenici. Faptul că Împărăția păcii vizibilă așteptată de ei (vezi § 2.1) nu a fost instaurată, a dat naștere la multe întrebări, la care Domnul Isus în timpul vieții Sale pe pământ a răspuns numai parțial. El a dat ucenicilor Săi numai indicațiile strict necesare – pe care le putem citi în evanghelii -, pentru ca ei să fie pregătiți pentru timpul de după înălțarea Sa la cer, și le-a indicat, că El va „construi” ceva cu totul nou. El a spus lui Petru: „... *voi zidi* Adunarea Mea ... *îți voi da* cheile Împărăției cerurilor” (Matei 16.18,19). Să observăm aici forma verbelor la viitor! Petru trebuia să primească cheile Împărăției cerurilor în forma ei nouă, tainică (compară cu Matei 13.11), ca să deschidă ușa atât în Ierusalim cât și pentru națiuni (Faptele Apostolilor capitolele 2 și 10). După ce poporul a respins pe Domnul Isus ca Mesia (Matei 11; 12), El a poruncit totodată ucenicilor Săi, când vorbea despre faptul că El va zidi Adunarea, „să nu spună nimănui că *El* este Hristosul” (deci Mesia pentru poporul Său pământesc Israel!). Situația s-a schimbat radical, căci altfel nu ar fi fost necesară această interdicție (Matei 16.20).

Domnul Isus ar fi spus cu plăcere mai multe ucenicilor Săi: „Am încă multe să vă spun” (Ioan 16.12; vezi vorbirea de despărțire în capitolele 13-17). Însă ei nu ar fi putut să le înțeleagă, „pentru că nu era încă dat Duhul, deoarece Isus nu fusese încă glorificat” (Ioan 7.39). În loc de aceasta le-a făcut cunoscut lucruri, care erau importante după plecarea Sa: El le va trimite pe Duhul Sfânt, care le va da putere să mărturisească despre Hristos în cele mai vitrege împrejurări (Ioan 15.26,27; vezi Faptele Apostolilor); Duhul le va aminti de tot ce le-a spus Domnul (Ioan 14.26; vezi evangheliile), și le va vesti ce va veni (Ioan 16.13; vezi cartea Apocalipsa). În cele din urmă El „va călăuzi în *tot* adevărul” pe ucenici (vezi epistolele apostolilor) și „va vorbi ce va auzi” (Ioan 16.13,14). Însă „Duhul adevărului” putea să vină pe pământ abia după înălțarea Domnului Isus, ca să mărturisească despre Hristos (Ioan 15.26,27). Deci „tot adevărul” stă în mod deosebit în legătură cu glorificarea Domnului la dreapta lui Dumnezeu după înălțarea Sa la cer. De aceea Domnul Isus nu a putut vorbi cu ucenicii despre aceasta înainte de moartea Sa.

3.7 Cum ar trebui deci să mergă mai departe?

În Vechiul Testament erau indicații precise, erau multe prescripții și porunci, și fiecare din popor știa ce se așteaptă de la el. Acum totul devenise altfel, și astfel unele întrebări se puteau ridica în inima ucenicilor, cum să mergă mai departe, după ce Domnul Isus îi va fi părăsit. După înviere, ucenicii au întrebat: „Doamne, în acest timp restabilești Împărăția pentru

Israel?” (Faptele Apostolilor 1.6). Dacă așteptarea lor cu privire la o Împărăție pământească ar fi fost falsă, cel mai târziu în momentul acesta era clipa potrivită, ca ucenicii să fie învățați în această privință. Însă Domnul Isus nu a vorbit despre faptul că împărăția lui Israel ar fi anulată, ci El a spus numai că ei nu ar trebui să gândească la momentul când ea va fi restabilită: „Nu este treaba voastră să știți timpurile sau perioadele; pe acestea Tatăl le-a pus sub stăpânirea Sa” (Faptele Apostolilor 1.7). El a dat ucenicilor misiunea să fie martorii Lui, și anume „începând din Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Luca 24.47; Faptele Apostolilor 1.8).

Apostolul Petru a început cu vestirea în cetatea care s-a încărcat cu vina cea mai mare la lepădarea Domnului: în Ierusalim. Dumnezeu putea să facă parte Ierusalimului de harul acesta, deoarece Domnul S-a rugat la cruce: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac” (Luca 23.34). Israel a lepădat pe Mesia prin cruce. Vor lepăda ei și pe Mesia înviat? Nici speranța în Împărăția păcii anunțată nu s-a pierdut; Petru a vestit iudeilor mesajul: „Pocăiți-vă deci și întoarceți-vă, ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină timpuri de înviore de la fața Domnului și să-L trimită pe Acela care a fost rânduit dinainte pentru voi, pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie, în adevăr, să-L primească, până la timpuri de restabilire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Săi profeți din vechime.” (Faptele Apostolilor 3.19-21). Iudeii știau din scrierile profetice, că „restabilirea tuturor lucrurilor” și „timpurile de înviore” erau legate cu Împărăția păcii, și Hristos chiar va reveni, dacă ei s-ar pocăi („... și să-L trimită pe Acela care a fost rânduit dinainte pentru voi”; Faptele Apostolilor 3.20). Ce ofertă! Va accepta Israel această ofertă? Nu, nici la predica lui Petru (Faptele Apostolilor 3) și nici la predica lui Ștefan (Faptele Apostolilor 7) nu s-au pocăit, și astfel nu au acceptat oferta. Ștefan a văzut și a mărturisit pe Fiul Omului *stând* la dreapta lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 7.56). Nu ar trebui aceasta să facă pe fiecare iudeu să înțeleagă, că Mesia ar fi fost pregătit să vină, dacă ei s-ar fi pocăit? După ce iudeii au respins această mărturie a lui Ștefan, Domnul Isus este văzut în Noul Testament numai ca *șezând* la dreapta lui Dumnezeu.

După omorârea cu pietre a lui Ștefan găsim marele punct de întoarcere (Faptele Apostolilor 7.58-8.5): vestirea Evangheliei nu mai era limitată numai la Israel. Iudeii s-au împotrivit dintotdeauna Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 7.51), și în cele din urmă au arătat că ei au respins pe Domnul nu numai când El era în smerenia Sa, ci și când era în înălțarea Sa: la mărturia lui Ștefan, care a văzut pe Fiul Omului *stând* la dreapta lui Dumnezeu, ei l-au omorât cu pietre (Faptele Apostolilor 7.58).¹⁵ După aceasta s-au deschis porțile în afara Ierusalimului: acum Evanghelia a fost dusă la Samaria (Faptele Apostolilor 8.5) și mai târziu și la națiuni (în persoana administratorului financiar și a lui Corneliu; Faptele Apostolilor 8.26 și versetele următoare; Faptele Apostolilor 10; 11). Cu lepădarea Domnului înălțat, Israel a arătat că el a respins total și definitiv pe Mesia al lui.

Pavel a apărut prima dată cu ocazia omorârii cu pietre a lui Ștefan (Faptele Apostolilor 8.1). Convertirea lui a fost o ascultare minunată a rugăciunii lui Ștefan, care a zis cu glas tare: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!” Oare Pavel (pe atunci Saul) o fi auzit această rugăciune, atunci când păzea hainele martorilor, care omorau cu pietre pe Ștefan? După

---

¹⁵ Omorârea cu pietre a lui Ștefan ne amintește de parabola minelor (Luca 19.12-27). Aici robii (= iudeii) au trimis solie la omul de neam (= Domnul în cer) cu mesajul: „Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi” (Luca 19.14).

convertirea lui, el a devenit „vasul ales” (Faptele Apostolilor 9.15), ca să vestească „tot planul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20.27). El a fost folosit „de Duhul adevărului” (Ioan 16.13) ca să călăuzească pe ucenici „în tot adevărul” (Ioan 16.13), și el era „destinat” să cunoască voia lui Dumnezeu și să „întregească Cuvântul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 22.14; Coloseni 1.25). Ca și Ștefan, el a avut voie să vadă pe Domnul glorificat (vezi Faptele Apostolilor 7.55,56; compară cu Faptele Apostolilor 9.27; 22.14; 26.16; 1 Corinteni 9.1) și într-un fel a dus mai departe mărturia lui Ștefan despre Domnul la dreapta lui Dumnezeu.¹⁶

Pe când Pavel era pe drum spre Damasc, ca să prigonească Adunarea (Biserica; Faptele Apostolilor 9), înaintea porților cetății Domnul Isus l-a întâmpinat din gloria cerului cu o lumină strălucind, „mai presus de strălucirea soarelui” (Faptele Apostolilor 9.3; 22.7; 26.13).¹⁷ Deci Pavel a văzut pe Domnul nu ca Cel răstignit, așa cum l-au văzut ceilalți apostoli. Nu, Dumnezeu a dat voalul la o parte și i-a permis lui Pavel să arunce o privire spre Omul glorificat, care șade la dreapta lui Dumnezeu. De aceea Pavel accentuează în propovăduirea lui în mod deosebit gloria Domnului înălțat.

Cu cât slujba lui Pavel câștiga mai mult în importanță, cu atât mai mult slujba lui Petru trecea pe planul secund.¹⁸ Când din Antiohia a venit la credință prima grupă mai mare dintre națiuni, Barnaba nu l-a căutat pe Petru, ci a luat pe Pavel în Antiohia.¹⁹ Mai târziu Pavel a fost cel care în epistolele sale a explicat credincioșilor caracteristicile esențiale ale epocii creștine.

---

¹⁶ Pavel însă a vestit permanent pe Domnul Isus ca *șezând* la dreapta lui Dumnezeu (vezi § 5.2.7).

¹⁷ În mod remarcabil Pavel nu a avut această apariție în Ierusalim, ci în afara domeniului de influență iudaic și foarte departe de ceilalți apostoli. Aceasta arăta deja că Dumnezeu îi va încredința ceva foarte deosebit, o slujbă deosebită, ceva nou, pe care ceilalți apostoli nu l-au primit. Pavel nu putea fi socotit ca al doisprezecelea apostol, în locul lui Matia, deoarece el în timpul slujbei Domnului Isus nu „a mers împreună (cu ei)” și nu era un martor al învierii Sale (Faptele Apostolilor 1.21,22).

¹⁸ Începând cu capitolul 12 din Faptele Apostolilor citim foarte puțin despre slujba lui Petru.

¹⁹ Acolo urmașii lui Hristos au fost numiți pentru prima dată „creștini” (Faptele Apostolilor 11.19-26), după slujba lui Pavel.